

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 209/2026-6

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo 27/2021 z 23. februára 2022 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 3, čl. 5 ods. 1 písm. a) a ods. 4, čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 4 ods. 1 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo 27/2021 z 23. februára 2022. Sťažovateľ zároveň ústavný súd požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Partizánske sp. zn. 1 T 24/2019 z 13. septembra 2019 uznaný vinným zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 a ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona v spojení s § 127 ods. 3 Trestného zákona a za prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený úhrnný trest vo výmere 114 mesiacov nepodmienečne. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom

Krajský súd v Trenčíne rozhodol rozsudkom sp. zn. 2 To 146/2019 z 10. decembra 2019 tak, že rozsudok okresného súdu zrušil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a sťažovateľa odsúdil na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov a 6 mesiacov. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

3. V rámci prípravy predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľ už aj svojou predchádzajúcou ústavnou sťažnosťou (doručenou ústavnému súdu 18. mája 2022 a vedenou pod sp. zn. I. ÚS 611/2023, pozn.) namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj porušenie svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Ústavný súd túto predchádzajúcu ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol uznesením č. k. I. ÚS 611/2023-12 z 23. novembra 2023 podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

4. Sťažovateľ v odôvodnení aktuálnej ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému postupu a uzneseniu najvyššieho súdu v podstatnom namieta, že o jeho dovolaní na najvyššom súde rozhodoval o. i. aj sudca najvyššieho súdu Patrik Príbelský, čo je podľa názoru sťažovateľa v rozpore so zákonom, keďže sudca Patrik Príbelský bol činný v jeho trestnej veci aj na krajskom súde, a to keď ako predseda senátu krajského súdu rozhodoval uznesením č. k. 3Tos/35/2019-325 z 25. apríla 2019 (o väzbe sťažovateľa, pozn.).

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že aktuálnu ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to ako oneskorene podanú [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde].

7. Ústavný súd pripomína, že ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd.

8. Jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho

zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi.

9. Zmeškanie dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti v zmysle citovaného § 124 zákona o ústavnom súde neumožňuje zákon o ústavnom súde odpustiť, pričom ide o zákonom ustanovený dôvod na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde].

10. V súvislosti s lehotou na podanie ústavnej sťažnosti ústavný súd konštatuje, že je nepochybné, že už najneskôr v čase podania predchádzajúcej ústavnej sťažnosti sťažovateľa (t. j. 16. mája 2022) mal sťažovateľ napadnuté uznesenie najvyššieho súdu k dispozícii a bol aj oboznámený s jeho obsahom, keďže kópiu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu priložil už aj k svojej predchádzajúcej ústavnej sťažnosti, ktorá bola ústavnému súde doručená 18. mája 2022, a zároveň už aj v tejto predchádzajúcej ústavnej sťažnosti sťažovateľ argumentoval zložením konajúceho senátu najvyššieho súdu.

11. Aktuálna ústavná sťažnosť sťažovateľa podaná na poštovú prepravu 25. februára 2026 (a doručená ústavnému súde 26. februára 2026) je tak podaná zjavne po uplynutí uvedenej dvojmesačnej lehoty, v dôsledku čoho ju nemožno považovať za podanú včas.

12. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

13. Vzhľadom na záver ústavného súdu o oneskorenosti aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa otázkou prípustnosti aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie tých istých práv napadnutým uznesením (t. j. základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru) ako vo svojej predchádzajúcej ústavnej sťažnosti.

III.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

14. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiadava, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

15. Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako to vyplýva z časti II tohto uznesenia) je zřejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom,

žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovел (bod 1 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. marca 2026

Peter Molnár
predseda senátu